

ZA NAŠO DECO

Junaška deklica.

Zatiranje mehiških katoličanov je prispelo do vrhunca. Predsednik ljudovlade je dal zapirati cerkve, prepovedal je bogoslužje, mnogo duhovnikov je bilo usmrčenih, ker so se ljudi manj bali kot Boga — skratka: Neronova doba se je ponovila z vsemi grozovitostmi.

Nedaleč od mehiške meje je vas Santa Marija. Tudi do tja so že segali valovi razburkanega protiverskega morja. Vaščani so bili s prav neznatnimi izjemami verni katoličani in so oboževali svojega dobrega župnika Padre Antonija. Skrb je imel Padre Antonijo, velike skrbi. On je o strašnih dogodkih dokaj več vedel, nego njegove ovčice. Od dne do dne je pričakoval najhujšega. Zla slutnja ga ni varala. Ko je sedel nekega popoldne v svoji sobi v župnišču, mu je prinesel državni orožnik ukaz, da ne sme več maševati. Obenem je vzel cerkvene ključke ter je zaklenil vsa cerkvena vrata. Padre Antonijo ni mogel nič proti premoči; o brezuspešnosti prošnje pa je bil več ko prepričan.

Ves žalosten se je napotil h kmetu Toninu, svojemu najzvestejšemu prijatelju v vasi. Potožil mu je svoje gorje. Toninova žena in 12 letna hčerka Anita sta vzdihovale popraševali, kaj bo.

Padre Antonijo je sklenil, da bo še maševal, saj je bila cerkev zvezana z župniščem po podzemskem hodniku. To je bilo še izza dobe, ko se je bilo vedno bati napadov krvoločnih Indijancev. Če bi bilo padlo eno poslopje, bi se mogel odpor nastaviti v drugem. Maševal bo seveda sam, da ne spravi vaščanov v nesrečo, in sicer ob navadni uri. Vaščani bodo mogli biti vsaj v duhu pri sveti maši.

»Ali nihče razen nas ne ve za Vašo namero, Padre Antonijo?« je vprašal previdno Tonino.

»Doslej ne, ali svojega hlapca bom obvestil. Nanj se povsem zanesem. Treba bo pa povedati to še tudi nekaterim zanesljivim vaščanom, da bodo vedeli, kdaj služim sveto mašo. Ne vem kako bi se dalo to storiti!«

»To prevzamem jaz«, se je ponudila Anita.

Starši so se nekaj upirali, tudi duhovni gospod je imel pomisleke, ali Anita odločnost je premagala vse ovire. Dobro je vedela, komur sme skrivnost zaupati in komur ne.

Nekaj časa je šlo vse v redu. V vas je prispel oddelek vojakov pod poveljem podčastnika, da bi zatrli vsak odpor proti vladnim odredbam. Čudili so se, da se je župnik popolnoma pokoril ukazu. To zadnje se jim je zdelo sumljivo. Skrbno so stikali vojaki okrog, da bi kaj izvedeli, kar bi obremenilo župnika, a ves trud je bil zaman. Srečali so ga sicer večkrat tu in tam na vasi, kjer se je po njih mislih izprehajal. Niti sanjalo se jim ni, da ga je bila Anita, ta verna posredovalka med duševnim pastirjem in vaščani, poklicala h kaki bolniški ali celo smrtni postelji.

Nekega večera je šla Anita v vas po sol. Trgovca je bil obenem gostilničar, pijačo

je točil v sobici poleg prodajalne. Anita je morala čakati na sol, ker je šel trgovec fant ponjo v skladišče. Vrata v pivsko sobo so bila malo odprta in deklica je videla, kako se je pogovarjal župnikov hlapec skrivnostno s podčastnikom in dvema vojakoma. Ujela je tudi besede: »Vsak dan ob 5. uri . . .«, več ni mogla dojeti, ker je vstopil fant s soljo. Anita je brž hitela domov, čez nekaj časa pa je bil že Tonino pri župniku. Padre Antonijo ni hotel verjeti svojim ušesom. Na hlapca, kateremu je bil izkazal samo dobrote, bi bil prisegel. Ugibal je, če ni morda Anita čula kaj povsem navadnega. Tonino mu je svetoval, naj jutri mašuje prej, potem pa čaka, kaj bo.

Župnik je slušal. Drugo jutro je sedel po maši v sobi in je molil. Kar po 5. uri je čul mnogo korakov v smeri proti podzemskemu vratom. Previdno je stopil iz sobe. V mračnem hodniku je videl svojega hlapca, ki je vodil vojaško patroljo proti skritim vratom. Padre Antonijo je zdaj uvidel s strahom, da mu ne bo več dolgo obstanka v župnišču, kajti lahko je bilo dognati, da je maševal vsak dan. Z izjavo hlapčeva sama bi ga bila lahko ugonobila. Župnik je bil pripravljen na vse, na ječo in celo na smrt. Posloviti se je še hotel od Tonina. Zato je pohitel k njemu. Zvesti prijatelj je bil v dno duše prestrašen. Rotil je duhovnika, naj se umakne, naj odide po noči čez bližnjo mejo, naj si ohrani življenje, ker bo še lahko koristil svojim ovčicam, ko se bodo strasti polegale. Padre Antonijo ni hotel o kakem begu nič slišati, a Tonino ni odjenjal s prošnjami in tudi žena ter Anita sta mu bili v pomoč. Naposled je skočila deklica po nekaj najvernejših vaščanov in skupnemu moledovanju se duhovnik ni mogel ustaviti. Sklenili so, da bo Tonino skrival župnika do večera, potem pa mu bo Anita pokazala pot čez skalnate hribove preko meje. Deklica je to pot dobro poznala, ker je pasla dan za dnem tam očetove črede.

Po vasi je nastalo veliko popraševanje po župniku. Vojaki so pregledali pod hlapčevim vodstvom vsak kotiček v župnišču in v cerkvi, izpraševali so po vasi, vohali po vsej okolici. Podčastnik se je zaklel, da mora župnika dobiti, da čakajo nanj vislice, ker je maševal kljub prepovedi.

Ko je legla noč na vasico, sta se plazili dve senci čez Toninov vrt proti hribovju. Bila sta to župnik in Anita. Vse je bilo lepo tiho in navidezno docela varno. Že sta stopala po strmim pobočju proti vrhu, na katerega drugi strani je bila meja in — varnost. Naenkrat se zglase nagli koraki za njima, v temi zagrmí klic: »Stoj, če ne streljamo!« Župnik se je hotel vrniti, Anita pa ga je prosila in prepričala, naj se vendar poskusi rešiti. Obrne naj se proti desni, kjer vede pot čez vrh, ona pa bo krenila na levo. Zasedovalci ne bodo vedeli kam; dokler se domene, je lahko župnik na varnem.

Ločila sta se. Anita je nalašč trdo stopala, da bi pritegnila vojake nase. Tekla je, kolikor so jo nesle noge. Večji del vojakov je vdrl res za njo. Klicali so, pretili in — streljali. Anita je nakrat začutila močan udarec v hrbet, noge so ji odpovedale, padla je na tla, zadeta od smrtnih krogelj. Čez nekaj časa so bili vojaki

okoli nje. Presenečeni so obstali, ker so našli na smrti ranjeno malo deklico mesto župnika. Začeli so jo obvezovati, dali so ji piti vode, hoteli so jo izpraševati, a ni bila pri zavesti. Drugi del je med tem časom iskal župnika. Ker pa niso vedeli prave poti, je dospel duhovnik precej pred njimi čez mejo, kjer se je podal v varstvo tuje obmejne straže. Zasedovalci so morali brez vsakega uspeha nazaj.

Ko so dospeli do prve skupine, ki je še vedno stala pri deklici, se je ta pravkar zavedla. Čutila je, da ji ne bo več dolgo živeti, in mučila jo je skrb radi župnika. Ko med prihajajočimi vojaki ni videla duhovnika, je s težavo vprašala:

»Kje je gospod župnik Padre Antonijo?«
»Nismo ga dohiteli. V varnosti je onstran meje.«

»Hvala Bogu!« je še vzklíknila deklica, nato je nagnila glavo in izdihnila svojo plemenito dušo.

Rešitev prejšnje naloge: Najbolje je, da dotičnika zbudiš, ker je vse le sanjal.

Dve tako težki uganki, da jih nihče ne ugame. Štiri pod štiri, štiri čaka, štiri ne pride, štiri odide, štiri ostane. (Poslal Jurij Joško.) — Kako najlažje razločiš rjavo krtačo od verice? (Povedal M. P. v Mariboru.)

Nova naloga. Iz veronauka veste, da je dal judovski kralj Herod pomoriti vse novorojenčke, ker je hotel ugonobiti tako tudi majhnega Jezuščka. Nesrečne žrtve so pokopali v skupnem grobu. Čez dolgo vrsto let so ljudje ta grob zopet odkrili, ko so stavili neko hišo. Pobrli so kosti iz njega in so jih prenesli na drug kraj. In tam so pripravili dva nova groba in sicer posebej enega za dečke, enega pa za deklice. Zdaj je torej bilo treba kosti razbrati. Pri pregledovanju so videli, da so bile nekatere kosti bolj belkaste barve, a druge pa rumenkasti. Takoj so mislili, da so ene od dečkov, druge pa od deklic. Katere so bile od dečkov in katere od deklic? Kako so si pomagali? — Odgovor bo prišel prihodnjič.

Cene in sejmska poročila.

CENE TUJEMU DENARJU.

Na zagrebški borzi se je zadnje dni dobilo v valutah: 1 ameriški dolar za 56.50.

Dne 21. t. m. pa v devizah:
100 avstrijskih šilingov za 800.25 do 803.25.
100 nemških mark za 1356.75 do 1359.75.
100 madžarskih pengov za 995.07.
100 italijanskih lir za 300.60 do 302.60.
1 ameriški dolar za 56.81 do 57.01.
100 francoskih frankov za 223.88.
100 čehoslovaških kron za 168.33 do 169.13.

SEJMI:

1. marca: Planina, Cirkovce, Konjice.
2. marca: Pišce.
3. marca: Vransko, Gornja Ponikva, Oplotnica, Slovenjgradec.

Označenje hmelja.

V sredo, 15. februarja, se je vršila v ministrstvu poljedelstva v Beogradu konferenca zastopnikov producentov hmelja